

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 98

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 martie 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 546 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală.....	1-3	109. — Hotărâre pentru înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului de Analiză Social-Politică	4-5
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
99. — Hotărâre pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 158/1997 privind transmiterea, cu plată, a unor imobile din patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” în patrimoniul unor persoane juridice	4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		375. — Ordin al ministrului finanțelor pentru aprobarea valorilor nominale, a modelarului, a caracteristicilor și a modului de tipărire, livrare, difuzare și păstrare a timbrelor fiscale mobile	5-7
		★	
		Rectificare	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546 din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală

Ioan Muraru — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocată din oficiu de Tribunalul Militar București în Dosarul nr. 142/1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 142/1997, privind pe inculpații Pascale Nicușor și Dobrin Laurențiu, Curtea Constituțională a fost sesizată cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 și a art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocată din oficiu de către Tribunalul Militar București.

Instanța a pus în discuție constituționalitatea dispozițiilor legale menționate în raport cu prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție.

Cu privire la dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, instanța afirmă că acestea sunt interpretate în practică în două sensuri diferite. Unul este acela dat și de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie

este interpretat în sensul că măsura arestării preventive poate fi luată și în cursul judecății, dar devine neconstituțional, dacă este interpretat în sensul că măsura astfel luată ar putea depăși durata de 30 de zile stabilită la art. 23 alin. (4) din Constituție. În același sens este menționată și Decizia Curții nr. 1 din 9 ianuarie 1996, definitivă prin nerecurare, prin care s-a decis că hotărârea instanței, luată în urma verificării din oficiu, la prima înfățișare și înainte de expirarea mandatului emis de procuror, a regularității arestării preventive, de a menține această măsură, echivalează cu luarea măsurii arestării preventive în cursul judecății, măsură care nu poate depăși, nici ea, durata de 30 de zile.

Într-o altă interpretare, care, în opinia instanței, este dominantă în practica judiciară, o dată sesizată instanța, înăuntrul duratei mandatului de arestare emis de procuror sau al ultimei prelungiri dispuse de instanță în faza de urmărire penală, arestarea se prelungește de drept până la soluționarea cauzei, fără să fie nevoie de o „statuare explicită în acest sens a instanței, desigur cu observarea prevederilor art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală”. Se arată că deciziile Curții Constituționale în materie sunt lămuritoare în privința posibilității luării măsurii arestării preventive și de către instanța judecătorească. În practică însă măsura arestării se ia, de regulă, în faza de urmărire penală, iar sesizarea instanței se face înainte de expirarea mandatului emis de procuror sau a ultimei prelungiri acordate de instanță în faza de urmărire penală.

Instanța mai arată că invocarea dispozițiilor art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală nu este acoperitoare, deoarece Constituția stabilește, prin dispozițiile art. 23 alin. (4), că măsura arestării se poate lua numai prin mandat emis de magistrat, cu o durată de cel mult 30 de zile. Or, verificarea din oficiu, făcută de instanță cu privire la regularitatea luării măsurii arestării și a menținerii acesteia, nu poate înlocui mandatul cerut imperativ de dispozițiile constituționale menționate. Este de principiu, precizează instanța, că măsura arestării poate fi luată o singură dată.

În consecință, Curtea Constituțională ar urma să se pronunțe încă o dată asupra constituționalității dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, în sensul precizării dacă instanța are obligația constituțională de a dispune prelungirea duratei arestării preventive, când măsura a fost luată de procuror, iar instanța este sesizată înainte de expirarea duratei mandatului sau a prelungirii duratei arestării în condițiile art. 155 și următoarele din Codul de procedură penală.

Cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, instanța arată că, spre deosebire de situația în care măsura arestării a fost dispusă de procuror și pentru care dispozițiile art. 155 și următoarele din Codul de procedură penală prevăd procedura prelungirii, legea nu prevede procedura prelungirii duratei arestării în faza de judecată, astfel încât s-ar impune aplicarea, prin analogie, a procedurii prelungirii arestării din faza de urmărire penală. Având în vedere însă dispozițiile art. 23 alin. (4) din Constituție, care consacră, în materia arestării preventive, instituțiile „mandatului” și „prelungirii”, se ridică problema constituționalității art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, teza finală, care se referă la „menținerea” acestei măsuri.

În opinia instanței, necesitatea verificării constituționalității derivă și din alte considerente, cum ar fi acela că „menținerea” stării de arest, așa cum este prevăzută în prezent, nu este supusă unei durate, funcționând *sine die*, sau faptul că, în marea majoritate a cazurilor, primul termen de judecată, în urma expirării mandatului de arestare emis de procuror, este în cursul judecății, ceea ce înseamnă că măsura arestării preventive este luată în cursul judecății, ceea ce este în contradicție cu prevederile constituționale.

art. 300 din Codul de procedură penală, se situează după expirarea duratei arestării preventive (a mandatului sau a prelungirii), așa încât, nemaexistând nici o continuitate a acestei măsuri, verificarea regularității luării și menținerii măsurii arestării nu mai poate echivala cu luarea acesteia de către instanță.

În scopul soluționării cauzei, potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece dispozițiile art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție, care prevăd că arestarea se dispune de magistrat, pe o durată de cel mult 30 de zile, iar prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată. Prevederile Constituției statuează că arestarea, indiferent când se produce, în faza urmăririi penale sau în cursul judecării cauzei, poate dura cel mult 30 de zile. Rezultă că, și în cazul în care arestarea inculpatului s-a dispus în faza judecării, ea nu poate să dureze până la soluționarea definitivă a cauzei, întrucât măsura luată de instanță nu poate fi exclusă de la respectarea regulilor instituite prin dispozițiile art. 23 alin. (4) din Constituție.

În acest sens se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 60/1994, nr. 20/1995, nr. 92/1995 și nr. 1/1996, în care s-a precizat că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală nu trebuie interpretate izolat, ci numai în corelație cu prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție. Or, textul nu distinge între fazele procesului penal și, de aceea, a interpreta acest text, în sensul că el s-ar aplica numai în faza urmăririi penale, ar însemna să se limiteze câmpul său de aplicabilitate, ceea ce este inadmisibil.

Cu privire la art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională nu s-a pronunțat încă, în mod explicit, dacă dispozițiile acestui articol sunt sau nu constituționale, însă, în considerentele Deciziei nr. 1/1996, Curtea a arătat că existența prevederilor art. 300 alin. 3 nu are nici o relevanță în ceea ce privește dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, deoarece „menținerea stării de arest este echivalentă, sub aspectul garanțiilor constituționale ale libertății individuale, cu luarea acestei măsuri în cursul judecării”.

Guvernul arată că, din punctul său de vedere, este în afară de orice discuție că arestarea inculpatului nu poate funcționa în afara regulilor constituționale, adică fără să fie supusă duratei de 30 de zile, iar dacă subzistă motivele arestării după expirarea acestui termen, instanța urmează să prelungească durata arestării, dar de fiecare dată până la cel mult 30 de zile. Această obligație o au instanțele de judecată în toate cazurile în care s-a dispus măsura arestării de către procuror în cursul urmăririi penale sau de judecatori în cursul judecării procesului. Întrucât prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție nu fac nici o distincție între arestarea dispusă în cursul urmăririi penale și aceea dispusă în cursul judecării și nici în ceea ce privește prelungirea duratei acestei măsuri preventive, prelungirea măsurii fiind necesară în ambele faze ale procesului, rezultă că dispozițiile art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, care prevăd primul text în mod explicit, iar al doilea, în mod implicit, că arestarea inculpatului în cursul judecării durează până la soluționarea definitivă a cauzei, contravin prevederilor constituționale.

Actuala reglementare din Codul de procedură penală este în contradicție cu prevederile constituționale și pe aceeași temă.

nejustificat, aceasta instituie o procedură diferită în materia prelungirii arestării, după cum dosarul se află în faza de urmărire penală, când prelungirea măsurii preventive din 30 în 30 de zile este obligatorie, sau în cursul judecății, când arestarea poate fi menținută până la soluționarea definitivă a cauzei, nemaifiind obligatorie prelungirea ei de către instanță.

În concluzie, Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. 3 și ale art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală este fondată, deoarece aceste dispoziții contravin prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

În legătură cu excepția invocată, este de menționat că art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 60 din 25 mai 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 20 din 15 februarie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 28 martie 1995, a constatat că dispozițiile art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că durata arestării, dispusă de instanță în cursul judecății, poate depăși 30 de zile, fără a fi necesară prelungirea, în condițiile art. 23 din Constituție.

Astfel, s-a reținut că aceste dispoziții legale trebuie interpretate în corelație cu prevederile art. 23 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora durata arestării este de cel mult 30 de zile.

Textul din Constituție se referă la arestare, în general, astfel că prevederile sale trebuie respectate ori de câte ori

se dispune arestarea unei persoane, măsură ce afectează grav libertatea acesteia, indiferent dacă se produce în faza de urmărire penală sau în cursul judecării cauzei. Așa fiind, la expirarea termenului de 30 de zile, instanța are obligația constituțională să verifice, din oficiu, dacă se mai impune menținerea arestării preventive și, în caz afirmativ, să dispună prelungirea acesteia cu încă cel mult 30 de zile. Dacă motivele arestării subzistă după expirarea acestui termen, instanța are posibilitatea, în aceleași condiții prevăzute la art. 23 din Constituție, să prelungească durata arestării, dar de fiecare dată până la cel mult 30 de zile.

Sensul deciziei sus-menționate este acela că arestarea preventivă, fără distincție, după cum s-a făcut în cursul urmăririi penale sau al judecării, este conformă cu art. 23 alin. (4) din Constituție, dacă nu depășește 30 de zile, și că orice prelungire a arestării nu se poate face decât, cum prevede aceeași dispoziție constituțională, pentru o durată ce nu poate depăși, de asemenea, 30 de zile.

Pentru a se curma orice posibilitate de interpretare contrară a acestei prevederi constituționale, Curtea constată, în mod direct, neconstituționalitatea dispozițiilor art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, aceasta nu poate fi admisă, deoarece dispozițiile sale nu contravin prevederilor art. 23 alin. (4) din Constituție. Dimpotrivă, obligația instanței de a verifica din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea luării și menținerii stării de arest a inculpatului, este în concordanță cu acele dispoziții, regularitatea măsurii verificându-se tocmai în raport cu prevederile constituționale și cu dispozițiile din Codul de procedură penală în materie.

Obligația verificării din oficiu, la prima înfățișare, a regularității arestării și a necesității menținerii acestei măsuri este o garanție legală a respectării principiului libertății individuale prevăzut la art. 23 din Constituție, îndeosebi a prevederilor alin. (6) din acest articol, potrivit cărora eliberarea celui arestat este obligatorie, dacă motivele arestării au dispărut.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a art. 149 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocată din oficiu de către Tribunalul Militar București în Dosarul nr. 142/1997 și constată că prevederea potrivit căreia „Arestarea inculpatului în cursul judecării durează până la soluționarea definitivă a cauzei” este neconstituțională, urmând, în legătură cu durata arestării, să se facă aplicarea directă a art. 23 alin. (4) din Constituție.

Respinge excepția de neconstituționalitate a art. 300 alin. 3 din Codul de procedură penală, invocată, din oficiu, de către Tribunalul Militar București în același dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 158/1997
privind transmiterea, cu plată, a unor imobile din patrimoniul
Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului
de Stat“ în patrimoniul unor persoane juridice****Guvernul României hotărăște :**

Articol unic. — La data publicării prezentei hotărâri în Monitorul Oficial al României se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 158 din 2 mai 1997 privind transmiterea, cu plată, a unor imobile din patrimoniul Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ în patrimoniul unor persoane juridice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 7 mai 1997.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru delegat
pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului
și a Departamentului pentru
Administrație Publică Locală,
Remus Oprea

București, 24 februarie 1998.
Nr. 99.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****pentru înființarea, organizarea și funcționarea Departamentului de Analiză Social-Politică****Guvernul României hotărăște :**

Art. 1. — Se înființează Departamentul de Analiză Social-Politică, ca structură în aparatul de lucru al Guvernului României, subordonat primului-ministru.

Art. 2. — (1) Departamentul de Analiză Social-Politică are următoarele atribuții principale:

a) asistă Guvernul României în identificarea problemelor sociale principale, în determinarea curentelor de opinie publică, în identificarea nevoilor de comunicare, precum și în elaborarea mesajelor guvernamentale;

b) efectuează studii și analize asupra reacțiilor populației României cu privire la schimbările legislative, măsurile de politică economică, deciziile politice și mesajele transmise prin mass-media;

c) efectuează studii și analize asupra imaginii pe care populația României o are cu privire la activitatea instituțiilor statului, a partidelor politice și a personalităților politice, la procesul de reformă economică, la integrarea în structurile comunitare și euroatlantice;

d) efectuează expertize psihosociale cu privire la personalul din administrația publică centrală;

e) prezintă, periodic, rapoarte privind starea opiniei

f) prezintă, trimestrial, rapoarte privind imaginea instituțiilor statului și a personalităților administrative și politice;

g) colaborează cu cele două Camere ale Parlamentului, cu Președinția, cu ministerele și cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale la elaborarea și fundamentarea studiilor și analizelor asupra problemelor sociale;

h) elaborează studii și analize asupra impactului social al activității Guvernului;

i) evaluează datele și informațiile specifice transmise de Direcția relații cu publicul din cadrul Secretariatului General al Guvernului.

(2) Departamentul de Analiză Social-Politică îndeplinește orice alte atribuții specifice stabilite prin decizie a primului-ministru.

Art. 3. — În scopul îndeplinirii atribuțiilor care îi revin, Departamentul de Analiză Social-Politică utilizează, în principal, următoarele mijloace specifice:

a) cercetări de circumstanță pe probleme specifice de interes imediat;

b) analize documentare;

c) sesiuni de focus grup;

d) sondaje de opinie

- e) expertize profesionale;
f) dezbateri publice.

Art. 4. — (1) Departamentul de Analiză Social-Politică este condus de un secretar de stat, ale cărui atribuții se stabilesc prin decizie a primului-ministru.

(2) În exercitarea atribuțiilor care îi revin, secretarul de stat emite dispoziții.

Art. 5. — (1) Pentru desfășurarea activității, numărul maxim de posturi aprobat Departamentului de Analiză Social-Politică este 12, exclusiv postul de demnitar.

(2) Structura organizatorică a Departamentului de Analiză Social-Politică se aprobă prin decizie a primului-ministru.

Art. 6. — În vederea îndeplinirii atribuțiilor ce îi revin Departamentului de Analiză Social-Politică potrivit prevederilor prezentei hotărâri, Departamentul Informațiilor Publice, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului au obligația de a transmite, la cererea acestuia, toate studiile și analizele care au stat la baza deciziilor importante pe care le iau.

Art. 7. — Cheltuielile necesare pentru funcționarea Departamentului de Analiză Social-Politică vor fi cuprinse în bugetul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministru delegat pe lângă primul-ministru
pentru coordonarea Secretariatului General
al Guvernului și a Departamentului
pentru Administrație Publică Locală,
Remus Opreș
Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 26 februarie 1998.
Nr. 109.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANȚELOR

ORDIN

**pentru aprobarea valorilor nominale, a modelarului, a caracteristicilor și a modului de tipărire,
livrare, difuzare și păstrare a timbrelor fiscale mobile**

Ministrul finanțelor,
având în vedere Hotărârea Guvernului nr. 447/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor,
în temeiul art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 581/1997 privind stabilirea regimului unor formulare tipizate din
domeniul financiar și al timbrelor fiscale,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă valorile nominale ale timbrelor fiscale mobile prevăzute în modelar — anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Caracteristicile timbrelor fiscale mobile, condițiile de tipărire și de livrare a acestora sunt prezentate în caietul de sarcini — anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Timbrele fiscale mobile se tipăresc de către Ministerul Finanțelor prin Regia Autonomă „Imprimeria Națională”, în condițiile stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 581/1997.

Art. 4. — Difuzarea (comercializarea) timbrelor fiscale mobile urmează regimul achizițiilor publice stabilit potrivit legii.

Art. 5. — Timbrele fiscale mobile aflate în circulație la data prezentului ordin se vor utiliza până la epuizarea stocurilor.

Art. 6. — Sarcinile privind aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin, precum și cele privind stabilirea necesarului și a programului de tipărire a timbrelor fiscale mobile, urmărirea periodică a mișcării stocurilor de timbre fiscale mobile tipărite, difuzate și vândute, revin Direcției economice, social-administrativ.

Art. 7. — Pe data prezentului ordin prevederile Ordinului ministrului de stat, ministrul finanțelor, nr. 442 din 1 martie 1996 privind aprobarea valorilor nominale ale timbrelor fiscale mobile, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 18 martie 1996, precum și orice alte dispoziții contrare își încetează valabilitatea.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României.

Ministrul finanțelor,
Daniel Dăianu

București, 24 februarie 1998.

MODELARUL
timbrelor fiscale mobile

CAIETUL DE SARCINI

privind caracteristicile, condițiile de tipărire și de livrare a timbrelor fiscale mobile

La tipărirea timbrelor fiscale mobile se impun următoarele condiții:

1. Timbrul va fi compus din două piese, respectiv timbrul propriu-zis și matca, detașabile una de alta prin perforatură.

2. Timbrul va avea formatul 2 x 23 x 40 mm, dimensiunile înțelegându-se pe perforatură.

3. Timbrele se pun în circulație în coli a câte 25 de bucăți, perforate, prin bucată înțelegându-se timbrul și matca.

4. Imprimarea se face prin procedeul tipar ofset, pe hârtie de celuloză albită 100%, fără înalbitori optici și având în structură melanj fluorescent. Greutatea hârtiei este de 70 g/m², cu o toleranță de ±4%. Prin gumare hârtia câștigă în greutate circa 20%.

5. Desenul timbrului va avea dimensiunile de 36 x 19 mm, conform modelului comandat.

6. Pe o treime din partea inferioară, de formă dreptunghiulară, se află un fond ghiloșat, linear vertical:

— pe dreptunghiul din partea dreaptă se înscrie valoarea cu majuscule;

— pe dreptunghiul din partea stângă se înscrie cuvântul „MATCĂ” cu majuscule.

7. În partea dreaptă (timbrul propriu-zis) se înscriu cu majuscule cuvintele „ROMÂNIA” și „TIMBRU FISCAL”.

8. În partea stângă (matca) se înscriu, cu majuscule, cuvintele: „ACEASTĂ PARTE A TIMBRULUI FISCAL DE LEI RĂMÂNE LA DOSAR”.

9. Cele două piese ale timbrului (timbrul și matca) vor fi despărțite prin cuvintele: „MINISTERUL FINANTELOR”, cu majuscule, scrisul începând din partea inferioară către partea superioară a timbrului.

Pe acest text cade perforatura, care detașează cele două piese ale timbrului.

10. Întregul desen va fi imprimat pe un fond de siguranță lineară, ghiloșat.

11. Desenele care poartă valoarea, precum și fondurile de siguranță vor fi aceleași pentru toate valorile, diferind numai culoarea cu care sunt imprimate, după cum urmează:

— la valoarea de 25 lei, fondul va avea culoarea oranj, iar cifrele care indică valoarea, neagră;

— la valoarea de 40 lei, fondul va avea culoarea gălbui-rozalie, iar cifrele care indică valoarea, brun-violacee;

— la valoarea de 50 lei, fondul va avea culoarea gălbui, iar cifrele care indică valoarea, verde deschis;

— la valoarea de 100 lei, fondul va avea culoarea vernil, iar cifrele care indică valoarea, verde-oliv;

— la valoarea de 200 lei, fondul va avea culoarea roz, iar cifrele care indică valoarea, roșu-steag;

— la valoarea de 500 lei, fondul va avea culoarea bleu, iar cifrele care indică valoarea, albastru-steag;

— la valoarea de 1.000 lei, fondul va avea culoarea gri pal, iar cifrele care indică valoarea, oranj;

— la valoarea de 2.000 lei, fondul va avea culoarea galbenă, iar cifrele care indică valoarea, violetă;

— la valoarea de 5.000 lei, fondul va avea culoarea sepia, iar cifrele care indică valoarea, albastru policrom;

— la valoarea de 10.000 lei, fondul va avea culoarea violacee, iar cifrele care indică valoarea, roșie policrom.

12. Pe parcursul procesului tehnologic se va asigura securitatea produsului.

13. Livrarea timbrelor fiscale mobile se va face în pachete de 1.000 coli înseriate, verificate cantitativ și calitativ, ambalate în cutii de carton.

14. Transportul, depozitarea, conservarea și comercializarea timbrelor fiscale mobile se vor face în condiții corespunzătoare asigurării integrității cantitative și calitative a acestora.

RECTIFICARE

În Hotărârea Guvernului nr. 107/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 27 februarie 1998, se face următoarea rectificare:

— La art. 1 alin. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 582/1997, astfel cum a fost modificat prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 107/1998, în loc de: 1 iunie 1998 se va citi: 1 iulie 1998.

ÎN ATENȚIA AGENȚILOR ECONOMICI ȘI A OFICIILOR REGISTRULUI COMERȚULUI

- Începând cu data de **1 martie 1998**, tariful pentru publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, a încheierii judecătorului delegat privind înmatricularea societății comerciale, care conține două pagini, se menține la 200.000 lei, iar pentru încheierile care depășesc două pagini, la acest tarif se adaugă câte 135.000 lei pentru fiecare pagină în plus.

- De asemenea, cu data de **1 martie 1998**, pentru anunțurile privind bilanțul contabil, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, potrivit prevederilor art. 180 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, tariful este de 200.000 lei.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și informatică, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.55 și 353.01.11/4028.